

0507

A MAGYAR HÍRLAP HÉTVEGI MELLÉKLETE
2016. MÁJUS 7.
SZERKESZTETTE: PETÁN PÉTER
MŰVÉSZETI VEZETŐ: SALÁT ZALÁN PÉTER

I n t ' a r z i á k

Kányádi Sándor: Három székláb

*Van egy kisszék,
háromlábú,
három lába:
három bábu.*

*Egyik: Billeg,
másik: Ballag,
harmadik meg:
Billegballag.*

*Így a kisszék
meg nem állhat,
szidja is a
három lábat.*

*Állj meg, Billeg!
Nyughass, Ballag!
Ne lipinkázz,
Billegballag!*

*De ők aztán
csak azért se,
nem hallgatnak
a kisszékre.*

*Billeg ballag,
Ballag billeg,
s Billegballag
ballag-billeg.*

*Jár csak jár
a három tébláb,
ringatózó
három székláb.*

*Kedvébe
eképpen járnak
a kicsi szék
gazdájának.*

Olaszország 1906, Lido di Venezia. A századfordulóra a Thonet-székek az egész világot meghódították
FORRÁS: FORTEPAN

A világ asztalosiparának remek székei

*A számoly fejlődött, esztergályozott bronzlábakon is állhatott.
Az előkelők ülőalkalmatosságát jelentette a katedra.*

Az a történelmi tény, hogy az ősember fölegyesedett és így járt-kelt a világban, két másik fontos mozzanatot is magával hozott: időnként meg kellett állnia, ha meg elfáradt, le kellett ülnie. Ez a művelés a legelső időkben mindenféle eszköz nélkül történt, az ember leült a földre, sziklapadkára, erre alkalmas kőre vagy farönkre. Később az eszközhasználat fejlődésével már nemcsak szakócákat és kőbaltákat tudtunk készíteni, hanem az ülést kényelmessé és biztonságossá tévő ülőalkalmatosságokat is. Így kezdődött egyik legrégebbi bútorkorunk, a szék története.

A szék, bár látszólag a legegyszerűbb bútorkorunk, elkészítése mégis nagy figyelmet kíván. Könnyű lerajzolni vagy elmesélni, hogy elég egy ülőlap és néhány láb, ám ezek összeszerkesztése a szék egyik legfontosabb tulajdonságához kell vezessen: minden ülőbútornak biztonságosnak, azaz a talajon mindenféle mozgás nélkül megállónak kell lennie. Ez napjainkig nem változott, ha arra gondolunk, hogy egy meglazult, megrövidült székláb milyen bizonytalanságokat, kényelmetlenséget és komfortérzethiányt hozhat, beláthatjuk, a szék talán mégsem a legegyszerűbb bútorkorunk. Ezek a gondolatok még a költészetbe is utat találtak, erre a legjobb példa Kányádi Sándor népszerű verse.

A kőkorszakban a székek kőből, fából és hánccsal készültek. Kezdetben leginkább a követ használták ülőbútornak. Később – többek között azért, mert ezek felülete nem volt éppen barátos és ülepbarát – más anyagok után néztek.

A Krisztus előtti negyedik évezredben, Egyiptomban a háztartások legfontosabb bútordarabja az ülőke volt, ennek ülőfelülete növényzárak fonadékából készülhetett, de bőrt is használtak. Egyiptomi az első ismert támlás szék is, ez leginkább a mai összecuszkható székekre emlékeztet. A szék történetének kezdetétől fogva megfigyelhető az a törekvés, hogy az emberek előbb-utóbb díszíteni kezdték környezetüket, így a bútoraikat is. A szakirodalom szerint az egymást követő stílusok ritmusát megfigyelve megállapítható, hogy az emberi bútortörténet is a kezdetek óta két véglet között lengett: ha a már a túlbujánzó formákat meg-

unta, az egyszerű, tiszta vonalvezetésű stílust vette elő. Aztán, ha elege lett ebből, újra következtek a mozgalmas díszítő elemek.

Egyiptom után jöjjön Mezopotámia: a régészeti leletek tanúsága szerint a székeken profi- lok vannak, a széklábak állatok lábait mintázzák. Perzsiában igen változatos motívumokat helyeztek el a széktámlákon: gyűrűket, művészi kuszaságú véseteket és levélkelyheket.

Az ókori görögök már több technológiát ismertek: az intarziát, a keretbetétes szerkezeteket, a furnérozást és a gőzöléses fahajlítást. Berendezési tárgyaik formavilágában saját stílust alakítottak ki, amiben nem használták a klasszikus görög építészetből ismert formákat. Ébenfával, diófával, pálmafával, jávorfával, cédrusfával, puszpánggal és olajfával dolgoztak.

Az ókorban alakultak ki az ülőbútorkorok, három alapformát ismerünk: számoly, szék és díszülés. A számoly egyszerű, lábai négyzetesek, az ülőfelület fonott. Volt összecuszkható, X-lábú számoly is. A támlás szék két alapformája a keletiek trónszékére emlékeztet, a másik a leginkább nőknek készített, Kr. u. 5. századbeli szék, a klímós, amelynek lábai sarló alakúak, a hátsó, felfelé hajlított vonalban folytatódnak, és a széles, hajlított támlalemezt tartják.

A rómaiak klasszikus díszítéseket is alkalmaztak, faragást, fémplasztikát. Az Augustus császár korából ismert díszítéseket az akantuszlevélről és gyümölcsökről mintázták. Megjelentek a fejlett díszítő eljárások, a gravírozás, festés, aranyozás, berakás. A számoly annyiban fejlődött, hogy esztergályozott bronzlábakon is állhatott. Az előkelők ülőalkalmatosságát jelentette a katedra. A klímósból fejlesztették ki, ám ez annál jóval testesebb és kényelmesebb karosszék volt. A solium nevű ülőbutor volt a legarisztokratikusabb székeforma, a gazdag családokban a családfeje helye volt.

A székek fejlődésében a középkor unalmasnak mondható, hiszen a román stílus megjelenése után alig használtak ülőbútort. A falak menti padkákra és a ládák tetejére ültek. A gótikában is alig változott a helyzet, maradtak a fal mellett a lócák és ládák. A reneszánsz hozott jelentősebb változást, az ülőbutorok ismét vis-

szakarultak a szabad térbe, és ekkor terjedt el az a technikai megoldás, hogy a lábak helyett ferdén álló faragott támasztékokat használtak.

A barokk stílus alaposan megmozgatja a geometrikus formákat. A kor kedvelt formája, az ovális és a kosárgörbe, ám a bútorokat ugyan csak nehéz volt görbére alakítani, hiszen az egyenes szálú faanyag ezt nehezen tűri. Az íves bútorokat sok kisebb fadarabból kell összerakni és a görbületeket vésővel és reszelővel kimunkálni. Mindezek közben a fa szárait sok helyen át kellett vágni, ezeken a helyeken úgynevezett végfa látszott, amelyet csak lakktechnikával lehetett elfedni. Ezért van olyan sok barokk lakkbútor. A székek könnyedebbé váltak, elmarad tehát a merev vonalvezetés. A barokk újdonsága a lábak görbítése, ami egy évszázadon át szinte kizárólagos formává vált.

A holland területeken a támlát gobelinnel díszítették, a székeket aranyozták. Angliában is megjelenik a szövetszövet, de itt már inkább a bársony az uralkodó. Spanyolországban a faragott támlájú, esztergályozott lábú deszkaszékek ugyanúgy népszerűek, mint a csavart lábú, párnázott támlás karosszék, vagy a nádazott támlájú és ülőlapú hajlított lábú székek. A rokokó aztán még inkább meglazítja a kötött formákat, a széklábak még görbébbé válnak, az ülőbutorok egyre szélesebbek, és mindinkább kényelmesebbek. A klasszicizmus korának legjellemzőbb bútora a mahagóni, de gyakori a rózsafa és a szaténdiófa is. Szívesen használták a színes lakktechnikát, a székeket sokszor teljesen bearanyozták. Az empire stíluskorban Napóleon császársága alatt fejlődött ki, jellemzője, hogy az antik mintákat használta.

Metternich Kelemen osztrák kancellár költöztette 1842-ben Bécsbe a Boppardban született Michael Thonet bútorkészítő mestert. Thonet ekkor már hosszú ideje kísérletezett az ipari mennyiségben előállítható, kényelmes és időtálló szék kifejlesztésén. 1849-re jutott el odáig, hogy hengeres farúd hajlításával sikerült a szériában gyártható szék terveit véglegesítenie. A gépeket és a sablonokat a művelthez szintén Thonet tervezte. Az első nagy tételű megrendelést egy bécsi kávéház adta.

1850-ben már négyszáz Thonet-széket szállítottak Pestre az Angol Királynő szállodának. (Itt lakott 1854-től tizenöt éven át Deák Ferenc is). A bútortörténet alighanem legnagyobb sikerfolyama Thoneté. Az Osztrák-Magyar Monarchiában egymás után épültek fel a Thonet-gyárak. Berlinben, Bécsben, Párizsban, Londonban és Pesten a Thonet-üzletházakban óriási mennyiségű bútort adtak el. 1900-ban a Thonet-gyárak naponta négyezer bútort készítettek. Jellemző adat: a tizenöt éves típusú székből 1930-ig ötvenmillió darabot értékesítettek. Hatalmas mennyiségben árulták a Thonet-bútorok több száz típusát. Hogy a hajlított fából készült bútorok feltalálása mennyire jelentős tett volt, azt a 20. század elején fellépő tervezői csoportok későbbi tevékenysége bizonyítja. Otto Wagner, Adolf Loos, Le Corbusier, Kozma Lajos, Kaesz Gyula és Breuer Marcell későbbi nagy hatású munkássága igazolja, hogy Michel Thonet nélkül nem született volna meg a 20. századi belsőépítészet termékei: a lemezből és műanyagból hajlított székek, Alvar Aalto, Bruno Mathsson és Verner Panton alkotásai. A hajlított fabútorok nélkül nem születtek volna meg a ma is nagy népszerűségnek örvendő acélszék bútorok.

A 19-20. század fordulóján a bútorkorban is betört a szecesszió, azaz a keleti ornamentika és a nyugati érzékiség merész vonalú díszítőelemeivel ékesített bútorok divatja hódított. Az első világháború után újra az egyszerűség ciklusa jött, a kubizmussal rokon bútorművészet odáig fejlődött, hogy az ülőbutorokat már nem is székeknek nevezték, hanem „üléshöz való eszköznek”. Következett a székiparban is a Bauhaus, melynek célja „a művészeti alkotás egységes szellemének létrehozása a modern ipari termelésben” volt. A legújabb kor stílusa – már ami a székeket illeti – a még inkább leegyszerűsített formák uralmát jelenti. A díszítések eltűntek, fő szempont a kényelmesség. Műanyag, bőr vagy textil az ülőfelület, fém vagy falábakon áll a párnázott vagy teljesen műanyag (szivacsos) szerkezet. A tömeggyártás új lehetőségeket nyitott, beköszöntött a tipizált tucatbútorok kora.

DIPPOLD PÁL

Kínai székek klasszikus formái

A kínai bútorművészet a 16-17. században a Ming-korszakban bontakozott ki, jellemzően az egyenes vonalú formákat használta. Ha megállunk a kínai székeknel, és megnézzük, hogy hányféle Ming-széket ismerünk, elcsodálkozhatunk a több száz évvel ezelőtti asztalosmesterek munkái láttán. A kiváló arányú, visszafogott vonalvezetésű, trópusi keményfa bútorok igényes szerkezeti megoldásokat, tökéletesnek minősíthető csapolási és illesztésrendeket használtak. A tervezéskor figyelembe vették a bútor funkcióját, az emberi test méreteit, arányait, Ekkor dolgozták ki az esztétikai és ergonómiai szempontból is tökéletes székek változatait:

– A lámpatartó formájú szék: magas háttámlával, kartámasz nélkül készül, a szék felső, ívelt vonalú keresztrúdjába nyaktámaszt mélyítenek, melyet a gerinc alakjához igazodó háttámasztó lap kapcsol össze az ülőrészrel.

– A hivatalnok főveg formájú karosszék: a Ming-hivatalnokok fejviseletéről kapta nevét. A széket meditációs székeknek is mondják. Nagyméretű ülőlapján felhúzott, egymásra tett lábakkal (törökülésben – ami egy kínai esetében meglehetősen furcsa kifejezés) is el lehet helyezkedni. Fontos részei az ívelt, hajlított kartámaszok és ezek alátámasztó tagjai.

– A szögletes háttámlájú karosszék: Észak-Kínában rózsaszéknek, délen írástudó székeknek nevezik. Alacsony, négyzetes, dúsan faragott, áttört díszítésű háttámlája van, ez három oldalról körbefogja az ülőrészt.

– A patkó formájú karosszék: a Ming-kor egyik legkedveltebb, leginkább elterjedt karosszéke. Felső, ívesen hajló eleme egy vonalba fogja a kar- és háttámlát. A hosszú patkó három vagy öt darabból áll, szorító faszegezésű vagy különleges, fogazott lapolt illesztéssel készül.

*Az első nagytételű megrendelést egy bécsi kávéház adta.
1850-ben már négyszáz darab Thonet-széket szállítottak Pestre
az Angol Királynő szállodának.*

Mikszáth Kálmán: Magyarország lovagvárai (2.)

Veneturné vára

A cinkotai kántor konkurrensé

Venetur egyszerű szegény kurtanemes ember volt a szép Háromszéken. Éppen a lencsét fogyasztotta egy nap (vagy ötszáz esztendővel ezelőtt), mikor rákoptogtatott a vendég egy kiváló személyében. (Kivalónak hívják Székelyországban az idegent.)

- Adj isten jó napot, nemes uram.

Fiatal utas lépett be, porral lepetten, de vidáman.

- Fogadj isten - szólott a gazda -, kerülj beljebb, ha fáradt vagy, pihenj meg hajlékomban, ha éhes vagy, ülj mellém a tálhoz.

- Azt sem kérdezed, ki vagyok?

- Mi közöm hozzá. Elég, ha azt tudom, fáradt vagy-e vagy éhes?

- Mind a kettő vagyok.

- No, akkor ide izibe a tálhoz, szógám. Hanem megállj csak, hová való vagy mégis?

- Budára.

- Hm. Nálatok meg szokták trágyázni a földet, hogy jól teremjen? Nekünk amúgy is jó. Megállj hát egy kicsinyég, kiszaladok a konyhára és megtrágyázom valahogy ezt a lencsét.

Venetur csakhamar zsírt olvasztatott, füstölt kolbászt hozott le a kéményből, megöntötte zsírral s megtrágyázta kolbásszal a sovány eledelet, mielőtt a vendéget hozzá ültette volna; de bezzeg jól is laktak aztán belőle, úgyhogy alig bírt szuszogni gazda és vendég.

A zsíros ételre bor is kellett, nosza a szolgálóját elindítá legott Venetur a korcsmába, és minthogy hitele nem volt, az ünneplő mentét vitte a leány a hóna alatt, a másik kezében meg a kancsót.

A kancsó visszajött tele, de a mente ott maradt. A vendég az ablakon át jól megfigyelhette ezt a szegénységet.

Nagy, meleg barátságot ittak aztán, és a vendég meghívta a gazdáját, látogassa meg nemskára Budán. Venetur parolát adott rá.

- Hát hol lakol ott, szógám, és ki után tudakozódjam?

- A várban lakom, íródiák vagyok a királynál. Csak Pál diák után kérdezősködj.

A székely megtartotta szavát, a jövő tavaszra elindult Budára, felkeresni Pál diákot. Könnyű volt megtalálni. A strázsán már tudták, tízen is ugrottak, hogy vezessék.

Sok szobán keresztül hurcolták ökelmét, míg végre az egyikben ott állott Pál diák testtől, lelkestől.

- No, szógám, itt volnék - kiálta vidáman a székely nemes -, csakhogy rád akadtam.

Pál diák leültette, nyájas szavakkal kérdezősködött a háromszéki dolgokról: hogy áll ott a világ, mit csinálnak Apor uraimék, hát a szép Damokos-leány férjhez ment-e már? Iszik-e még nagyokat Kőkösy uram? Megházasodott-e már Pótsa Dávid? Verekednek-e egymás közt a Mikó-fiúk?

Addig-addig beszélgettek, hogy egyszer csak megterítettek a másik szobában, s jeleníteni jött egy lakáj:

- Felséges uram, kész az ebéd.

Venetur csodálkozva nézett szét, hogy kit szólítanak itt »Felséges«-nek.

Pál diák észrevette s csakhamar kiteszkolta vendégét maga előtt az ajtón az ebédlő terembe, ahol karéjban álltak a fényes öltözötű nagyurak, mélyen meghajolva a belépő diák előtt.

- Ejnye, szógám - förmedt fel Venetur -, hát mi ez? - Majd zavartan, habozva tette hozzá:

- Csak tán nem te vagy az izé... a király?

Pál diák mosolygott.

- De bizony én vagyok véletlenül.

Venetur a fejét vakarta.

- No, még így sem jártam életemben. Ejnye, ejnye!

Tetszett a királynak, hogy a góbé nem esik térdre, mint más ember, hanem csak csodálkozik, s a csodálkozás egészen elfojtja benne az ijedelmet és hódolatot.

Asztalhoz ültették aztán, közel a király mellé, aki váltig kínálta a legjobb ételekkel és a legfinomabb tokaji borokkal.

Ízlett is Veneturnak minden.

- Most pedig jön a legjava - szólott a király az ebéd végén a főurak felé fordulva -, de abból ti nem esztek, ez egészen az én Venetur barátomnak van készítve, viszonzásul a lencséért, amellyel engem oly jó szívvel megvendégtél.

Egy görnyedő szolgáló cipelte a roppant tálát és odatette a székely elé.

Teliden tele volt arannyal. Úgy csillogtak ott a szép körmőci sárga csikók, mint a székely nemes szemei.

- Ez a tied, Venetur. Ez a lencséért van. Hanem megállj csak, majd én is megtrágyázom egy kicsit.

Kivett a zsebéből egy marék drágakövet, gyémántot, smaragdot, keleti gyöngyöt s megszórtá vele a tál tetejét.

- Mi is zsírozunk ám az ételeket, Venetur barátom.

De már erre a nagy kegyre csakugyan térdre borult Venetur.

- Megállj! - folytatta a király. - Még tartásban vagyok a mentéért, amelyet zálogba küldtél a korcsmába.

S ezzel levette a saját drága csatos mentéjét és a Venetur nyakába akasztá.

- No, urak ti is - intett eközben a főuraknak.

Azok is hát Veneturhoz járultak s nehéz aranyos, ezüstös felöltőiket ráhányták, megmegtudakolva némelyek:

- Bírod-e még?

- Bírom bizony, akár hazáig! - felelte a góbé boldogan.

El is bírta, haza is vitte a sok mentét, kincset és otthon mindjárt hozzáfogott egy vár építéséhez, de biz azt már csak a felesége fejezhette aztán be, azért hívják a »Veneturné várát«-nak.

Ez lenne székely források szerint a Veneturné várának keletkezési története.

A dolog feltűnően hasonlít a cinkotai kántor esetéhez. Mindegy, hátha Veneturral is megtörtént? Ki tudja! De ha mind a kettő igaz, akkor ugyan nemigen volt érdemes, hogy az ember valamirevaló ruhát vegyen fel, ha a Mátyás udvarába ment, ahol ilyen tréfákat csinált az urak mentéivel a király.

A Veneturné vára közel fekszik Bereckhez, az oláh határszélen. Maradványai mutatják, hogy valaha rendkívül erős volt.

Nagy események nem fűződnek hozzá. Híre nincs a történelemben. De hát egy tál lencséért bizony untig elég ennyi is.

Az 1889-ben írt gyűjtemény 1926-os Révai-kiadása alapján

Képirás (2.)

Márai Sándor San Diegó-i otthona a magyar irodalom egyik kiemelkedően fontos helyszíne volt

Purgatóriumi időben

Van egy ház a tengerentúlon, Kaliforniában, az amerikai San Diegóban, amely a magyar irodalomnak különösen kedves. S azt hiszem, túlzás nélkül mondhatjuk, hogy irodalmunk egyik központi helyszíne volt a múlt század nyolcvanas éveinek végéig. „A szomszédos templom udvarának kerítésén tábla, amely figyelmezteti a híveket, hogy a parkolóhelyre tilos kocsival behajtani, csak »a püspök és a segédpap parkolhatnak a kertben«. Jézus Krisztus ezt nem így gondolta” - jegyezte fel egyszer Márai Sándor, aki a huszonhét évvel ezelőtt, 1989. február 21-én elkövetett öngyilkosságáig itt élt, ebben a házban, amelyet Furkó Zoltán fényképezett le, és később a Márai Sándor üzenete című, a Püski Kiadó gondozásában megjelent kötetében adta közre. A szerző idézte fel a könyvben az íróval folytatott beszélgetésének egyik részletét: „Azt hiszem, le kell telni a purgatóriumi időnek minden író halá-

lát követően, míg meg lehet mondani, mi az, ami megmarad belőle - fogalmazott az agg Márai. - Halála után derül ki az emberről, mit akar mondani.” San Diego a magyar irodalmi áramlatoktól és irányzatoktól kifejezetten távol esik, mondhatni, a perifériájukról is szinte alig látszik, mégis úgy lehetett hosszú időn át az irodalmi folyamatok egyik „kihelyezett” központja, hogy maig is azt mérlegeljük, ebben a purgatóriumi időben, mennyit tudunk fel-fogni és a magunk hasznára hajtani abból a nagyszerű életműből, amit írónk hátra hagyott, mielőtt a zárt ajtó mögött meghúzta volna a ravaszt. S Márai szavai jutnak majd eszünkbe akkor is, ha egyszer egy szép napon eljutunk majd San Diegóba ezt a házat turistaként bolyongva felkeresni. És egy koszorút hagyunk majd az ajtónál. Akárki lakja is manapság ezeket a falakat, csak reméljük, hogy a gesztust majd ő is érteni és értékelni fogja. (SZPA)

A Dabróka csárda meséi

A csillagtörténetekről sokáig csak a Torna-patak és a Marcal tudott. Május 9-én született az ember, akinek történeteiből kiderül, hogy a vizek embereket, sorsokat is összekötnek

Nehéz elmagyarázni, milyen az, amikor az embert az Alpokban megrohanja a gyermekkor, pedig nem is ott van, hanem az ágyában heverve olvas, és akkor, mindenféle madeline süteményt mellőzve, hiszen egyáltalán nem illik hozzá, egyszer csak mély hangulatbatyut cipelve megjelenik a Dabróka csárda. A batyuban hat-nyolc év van és megszeppenés, tágra nyílt szemű kíváncsiság, csipetnyi félelem, hogy milyen is lehet ez a rejtelmes nevű hely, amit az apja említett néhányszor, de ő maga sohasem járt ott. Sem akkor, sem később, és most szinte mellbe vágta, s időutazásra alkalmas kék szélű, fehér lavór nélkül egyszerre visszadobta a gyerekkorba.

Majdnem hasonlóan rejtelmes volt a Hódoska vendéglő, de oda aztán elvitte az apja, vacsoráztak is valamit, talán böllérmáját, és már koromsötétben mentek haza a Bakonyér-parton, s neki kellett elől menni, mert az apja ezt akarta, és

mert azt is mondta, hogy a sötétségtől nem kell félni. Minek? És tényleg, egy idő után egészen jól lehetett látni a kis ösvényt, és a végén még mogyorót is vágtak horgászbotnak, így a Hódoska vendéglőről minden sejtelen lefoszlott, de kellemes emlékek kapcsolódtak hozzá, a sötétben pedig egészen addig nem félt, amíg hullát nem talált sok évvel később a Duna-parton.

A Dabróka azonban más volt, arról szőke gyerekfejjel nem lehetett eldönteni, hogy jó vagy rossz, csak azt tudta, hogy ez egy kemény név, és bizony ilyen is lehet, meg olyan is. Most, amikor utánanézett, hogy mi lehet a csárdával, örömmel látta, hogy újra megnyitott, ott van, ahol mindig is volt, Karakó határában, és ez akkor is jól van, ha egy i-t hozzácsaptak a nevéhez, és kicsit betyáros gúnyába öltöztették. Az biztos, hogy Michelin-csillagot nem fog kapni, de nem is kell neki, mert a csárdának így is csillagtörténetei vannak, amelyekről sokáig csak

a Torna-patak és a Marcal tudott, azok is talán csak a vörösiszapárig fecsegték róla, és annyira magukénak érezték ezeket a sugárzó meséket, hogy se a Rábával, se a Dunával nem osztottak meg soha, egyetlen mesét sem. Persze jól tudták, hogy azoknak megvannak a saját meséik.

A patak és folyócska tudta, hogy a csárdában kerestek pihenést a betyárok, de megfordultak ott Vak Bottyán és Béri Balogh Ádám kurucai is, a Napóleon ellen indult nemesi felkelő csapatok itt tartották fel a franciákat, ágyúik egy részét éppen a csárda udvarán volt felállítva. Az épület fontos utak találkozásánál feküdt, az átvonuló kereskedők, vándorok, állathajcsárok pihenőhelye volt, tehát mindig tele volt mesékkel, történetekkel, szebb vagy kifacsartabb sorsokkal, azaz emberekkel és élettel, és talán még kísértet is járta. És ez mind benne volt a nevében, amit persze csak egy gyerek hallhattott ki a csengéséből.

Bertha Bulcsu volt az utazásért felelős, akit ő ugyan nem ismert, csak esténként olvasta, olvasta hogy merre, milyen utakon és milyen vizeken járt, és csodálkozott, hogy azokon bizony ő is. Már az első történetben együtt süllöztek, és később a Balatonra és a Marcalra is lerándultak néhányszor. Pedig fényképet is csak egyet látott róla, azt jól megjegyezte, így pontosan tudja, hogy a háttérben volt ott egy faragott hal, a sarokban, bár ez nem látszott, biztosan volt néhány horgászbot, a teraszról pedig, ha volt egyáltalán, rá lehetett látni a Balatonra.

Május 9-én született az ember, akinek történeteiből az is kiderül, hogy a vizek nem csak szétszabdálnak területeket, de össze is kötnék embereket, és őt olvasni legalább annyira jó, mint horgászni, hiszen nemcsak írni tudott, hanem talán még tirolifás végszerelékét is kötött.

NAGY OTTÓ

FORRÁS: WIKIPEDIA

Itt kerestek pihenést a betyárok, de megfordultak itt Vak Bottyán és Béri Balogh Ádám kurucai is. A hely mindig tele volt emberekkel, szebb vagy kifacsartabb sorsokkal

0 507

A MAGYAR HÍRLAP HÉTVÉGI MELLÉKLETE